

เรื่องเล่าร่าพล้ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

บทเรียนสุดท้ายจากอากง

นางสาวอลิษา จอกทอง

หอผู้ป่วยในพิเศษ 81 ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

จากประสบการณ์ทำงานกว่า 6 ปี ฉันได้ดูแลผู้ป่วยในวัยต่างๆ กัน บางครั้งเผลอเรียกผู้ป่วยเหมือนดังเป็นเครือญาติ ตามวัฒนธรรมไทย บ้างก็เรียกพี่ เรียกคุณลุง คุณป้า หรือคุณตา คุณยาย ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่การใช้สรรพนามเรียกผู้ป่วยเท่านั้น การดูแลของฉันก็เหมือนดังการดูแลคนในเครือญาติเช่นเดียวกัน แต่แล้ววันหนึ่งก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่า “ฉันกำลังดูแลญาติคนอื่นในวันที่ญาติของฉันต้องการการดูแล”

อากงของฉัน เป็นผู้สูงอายุ ในวัย 90 ขวบปี ท่านเป็นคนชอบพูด ชอบคุย ด้วยความเป็นลูกคนจีนจึงเป็นคนพูดเสียงดัง พาให้เป็นที่รู้จักของคนในละแวกบ้านแทบทั้งตำบลก็ว่าได้ กงมักจะโทรหาลูกหลานทุกคนอยู่บ่อยๆ เรียกได้ว่า โทรศัพท์ห่ามมือไม่ได้ หลายๆ ครั้งกงโทรหาฉันเพียงเพื่อถามว่า “ซินเวรไหม” “พรงนี้เวรอะไร” จบด้วยคำอวยพรให้โชคดี แล้วก็วางสายไป อากงมีสุขภาพแข็งแรงมาตลอด ถ้าไม่นับช่วงที่เข้าโรงพยาบาลเพราะอุบัติเหตุที่แอบชน ซีรึมมอเตอร์ไซด์คลาสสิกคู่ใจ ไปแอบจิบยาตอง แล้วเฉี่ยวชนกับรถคันอื่นเข้า แต่เมื่อเริ่มเข้าปลายปี 2564 ฉันมักได้ยินแม่พูดถึงสุขภาพของกงอยู่บ่อยๆ แรกๆ มองดูอาจเป็นเรื่องเล็กน้อย เช่นมีอาการไม่สบาย เจ็บเหงือก ปวดฟัน ค้นตามผิวหนัง และเริ่มหลงลืม แต่ระยะหลังเริ่มเป็นข่าวที่น่าตกใจ เช่น กงล้ม หัวแตก หรือ กงล้มอีกแล้ว ผิวหนังที่แขนเปิดเป็นรอยยาว ทุกครั้งที่ได้ฟังข่าวฉันคิดทุกครั้งว่าเวลานี้ ฉันมีความรู้ความสามารถที่จะดูแลกงได้อย่างดีที่สุด แต่ในทางปฏิบัติ ฉันทำได้เพียงถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้ดูแลตัวจริง ซึ่งแน่นอนว่าฉันมักจะได้รับโทรศัพท์ ให้ตัดสินใจเรื่องสุขภาพของกงเป็นระยะ จนกระทั่งในเดือนธันวาคม มีช่วงวันหยุดยาวที่ฉันขอลาพักร้อนเอาไว้โดยไม่มีเหตุผล อยู่ๆ ก็อยากจะขอลาพักร้อนในช่วงวันนี้ ซึ่งเป็นการขอลาล่วงหน้า 1 เดือนตามแนวทางปฏิบัติปกติของพยาบาลที่ต้องวางแผนชีวิตล่วงหน้าเพื่อให้หัวหน้าจัดเวรอีกครั้ง ก่อนวันหยุดยาวเพียงแค่ 2 วัน ในขณะที่ฉันกำลังดูแลผู้ป่วยในกะบ่าย แม่ก็โทรเข้ามาว่า “วันนี้กงไม่ทานอาหารเลย นอนหลับและเรียกหาลูกๆ เป็นระยะ และมีอาการถ่ายเหลว แม่จะรีบไปบ้านกง” ในเวลาต่อมา แม่ส่งคลิปวิดีโอมาให้ฉัน และบอกว่ากงไม่เพื่อแล้ว แต่นอนหลับและหายใจแปลกๆ ทันทีที่ฉันเห็นคลิปวิดีโอ ฉันก็รู้ทันทีว่า กงหายใจแบบ air hunger และกำลังจะจากพวกเราไปในไม่ช้า ฉันอธิบายให้แม่ฟัง ตามประสบการณ์ที่เคยเจอมา ลูกๆ ของกงทุกคนอยู่กันพร้อมหน้า และเตรียมใจกับเหตุการณ์นี้มาก่อนแล้ว ฉันแนะนำให้แม่เปิดบทสวดมนต์หรือ ถ้าไม่สบายใจก็เปิดอะไรที่กงชอบฟัง แม่เปิดเพลงของทูลทองใจ ให้กงฟัง ตามด้วยบทสวด และในคืนนั้นเอง กงก็จากพวกเราไปอย่างสงบ ทิ้งไว้เพียงตำนาน “กงลิ แห่งบ้านห้วยทรายขาว” ผู้เสียงดัง อธิษฐานดี และมาพร้อมมอเตอร์ไซด์คลาสสิกคู่ใจ

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ ทุกคนยังคิดถึงกงเสมอ หลายๆ ครั้งก็ฉันคิดถึงกง กับเรื่องวันลาพักร้อนที่ขอโดยบังเอิญทำให้ฉันได้ไปร่วมงานอาลัยกงจนถึงวันฌาปนกิจ โดยไม่ต้องรบกวนเพื่อนร่วมงานในการผันเวร กงคงภูมิใจในตัวฉัน อยากให้ฉันทำหน้าที่ให้ดีที่สุด แล้ววันหนึ่งก็จะมีสิ่งต่างๆ มาจัดสรรให้ฉันได้ดูแลคนในครอบครัวอย่างเต็มที่เท่าที่ฉันจะทำได้ ทำให้ความคิดที่ว่า “ฉันกำลังดูแลญาติคนอื่นในวันที่ญาติของฉันต้องการการดูแล” นั้น ด้อยค่าลงไป เพราะทุกคนในครอบครัวพร้อมที่จะเข้าใจว่า ฉันทำหน้าที่ได้ดีที่สุด และภูมิใจในตัวฉันที่สุดเช่นกัน